

РЕШЕНИЕ

№ 1249

гр. София, 13.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Геновева Йончева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **10321** по описа за **2024** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на директора на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“ срещу Решение № 2670 от 06.06.2024 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 22-ри състав по НАХД № 15285/2022г. С оспореното решение е отменено Наказателно постановление /НП/ № BG20032022/5800/P8-410/19.09.2022г., издадено от директора на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на В. Ж. Х. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лева за нарушение по чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Решението е обжалвано от директора на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, който с доводи за нарушение на закона моли за отмяната му и за потвърждаване на наказателното постановление като законосъобразно и правилно. Оспорва изводите на СРС за допуснати съществени процесуални нарушения в АУАН и НП поради непосочване на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП в правната квалификация на нарушението. Съдът неправилно приел и че не е безспорно установено извършването на нарушението от санкционираното лице, доколкото същото е управлявало пътното превозно средство в момента на извършване на

проверката и извършване на нарушението, не е възразило при връчване на АУАН и НП. Твърди, че липсват и други основания за отмяна на оспореното НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационното оспорване излага подробни съображения за неоснователност на касационната жалба в писмен отговор, депозиран по делото като в съдебно заседание те се поддържат чрез адв.Л., която претендира присъждане на разноски по представен списък.

От него е депозирана и частна жалба срещу Определение № 3691/17.09.2024г. по НАХД № 15285/2022г. по описа на Софийски районен съд, с което е изменено постановеното по делото решение в частта за разноските като АПИ е осъдена да заплати на В. Ж. Х. сумата от 260 лева допълнително. Определението се обжалва като незаконосъобразно като се моли искането, обективизирано в молба вх.№ 224458/09.07.2024г. да бъде уважена изцяло.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установено от фактическа страна, че на 20.03.2022 г. в 10.00 ч. в направление излизане от територията на Република България, на граничен контролно-пропускателен пункт К. е пристигнало пътно превозно средство /ППС/ влекач, марка и модел „СКАНИЯ Р 480 ЛА“ с рег. [рег.номер на МПС] , с обща техническа допустима максимална маса над 12 тона, управлявано от В. Ж. Х.. От страна на контролните органи е извършена проверка, при която е констатирано, че на 23.03.2022г. в 14.18 ч. ППС се е движило по път А- 6, км 60+705, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата /ЗП/. Съставен е АУАН № BG20032022/5800/P8-410 от 20.03.2022 г., въз основа на който с процесното наказателно постановление е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лева за нарушение по чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка решаващият съд е обосновал извод за недоказаност по безспорен начин на авторството на нарушението, както и за допуснатото нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН при издаване на НП, поради непосочване на законовите разпоредби, които са били нарушени виновно и е отменил като незаконосъобразно оспореното НП.

Решението е правилно.

На първо място следва да се посочи, че датата на нарушението е посочена неправилно в НП – в АУАН е посочена като 23.02.2022г., а в НП като 23.03.2022г., което е резултат на техническа грешка, предвид обстоятелството, че АУАН е съставен на 20.03.2022г.

Изводите за допуснатото нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН при издаване на НП се споделят изцяло от настоящия състав и той препраща към тях на основание

чл.221, ал.2, изр.2-ро АПК.

Посочената за нарушена в АУАН и НП разпоредба на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП предвижда, че водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1800 лв. Разпоредбата представлява санкционен състав, но не визира задължение за водача на ППС, чието неизпълнение е скрепено с налагане на предвидената в нея санкция. Правната квалификация на описаното в АУАН и НП административно нарушение е задължителен реквизит на АУАН и НП, съгласно чл.42 и чл.57 ЗАНН.

Споделя се и извода за недоказаност на авторството на деянието, тъй като В. Ж. Х. е санкциониран в качеството му на водач на ППС за нарушение, извършено на 23.02.2022г. Безспорно той е управлявал процесното ППС към 20.03.2022 г., когато е извършена проверката, но липсват доказателства, че той да е управлявал ППС към датата на нарушението, а именно 23.02.2022г.

По изложените съображения обжалваното решение следва да бъде оставено в сила, тъй като не страда от пороците, визирани в касационната жалба и от други такива, за които касационната инстанция следи служебно.

Предвид изхода на делото на ответника се следват разноски за настоящата инстанция. Такива се претендират в размер на 650 лева, съгласно списък на разноските /л.46 по делото/. С него е представен договор за правна помощ от 20.08.2024г., който обаче е сключен между адв.Й. К. Л. и С. К. П. за изготвяне на отговор на касационна жалба и осъществяване на процесуално представителство по а.н.д. № 213/2024г. по описа на Районен съд – Ихтиман. Доказателства за направени разноски по настоящото дело във връзка с осъществяването на процесуално представителство по касационното оспорване не са представени.

По частната жалба съдът намира, че като подадена от надлежна страна и в срока по чл.230 АПК, е допустима, а разгледана по същество – неоснователна, по следните съображения:

С оспореното решение съдът, с оглед изхода на делото, е присъдил на жалбоподателя пред въззивната инстанция и ответник в настоящото производство сумата в размер на 970 лева, представляваща разноски по производството. В срока по чл.248, ал.1 ГПК от пълномощника на В. Ж. Х. е депозирана молба с искане за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските като бъдат присъдени разноски по допълнително представения списък на разноските, с оглед проведените допълнителни открити съдебни заседания, на основание чл.7, ал.9 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /НМРАВ/ или в общ размер на 1470 лева.

Съдът е приел искането за частично основателно като се е позовал на минималните предвидени в НМРАВ размери на адвокатските възнаграждения, вкл. допълнителното възнаграждение за явяване в повече от две съдебни заседания и е приел, че с оглед фактическата и правна сложност на делото възражението за прекомерност на насрещната страна по искането е основателно и следва да бъдат присъдени още 260 лева.

Определението е правилно.

Съгласно чл.18, ал.2 НМРАВ, ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение. В процесния случай размерът на наложената глоба е 1800 лева или минималният размер на адвокатското възнаграждение е 480 лева. Заплатеното от Х., съгласно договор за правна помощ от 28.10.2022г. е 720 лева, в която сума е включен и ДДС върху уговореното възнаграждение в размер на 600 лева.

По делото да представени още три договора, по силата на които Х. се задължава да заплати на адв.К. А. по 250 лева в брой, при сключване на договора, на основание чл.7, ал.9 НМРАВ или общо 750 лева. Съгласно чл.7, ал.9 НМРАВ при защита по дело с повече от две съдебни заседания за всяко следващо заседание се заплаща допълнително по 250 лв.

Или общо заплатеното от Х. адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство пред въззивната инстанция е в размер на 1470 лева.

Правилно съдът е приел, че така заплатеното адвокатско възнаграждение е прекомерно, с оглед фактическата и правна сложност на делото – в случая фактическата обстановка не се характеризира с особена сложност, а обстоятелството, че по делото са проведени повече от две съдебни заседания е резултат не от продължителността на съдебното дирене за установяване на относими към спора факти, а от отлагане на делото поради наличие на процесуални пречки.

С оглед това обжалваното определение следва да бъде оставено в сила.

При този изход от спора на частния жалбоподател разноси не се следват, а от насрещната страна по частната жалба такива не се претендират.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2670 от 06.06.2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-ри състав по НАХД № 15285/2022г.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 3691/17.09.2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-ри състав по НАХД № 15285/2022г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.